

РЕШЕНИЕ

№ 2724

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **703** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД с ЕИК[ЕИК], срещу решение № 1323 от 14.12.2021 г., постановено по НАХД № 11378/2021 г. на СРС, НО, 99 - ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-590 от 16.07.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на основание чл. 644, ал. 2 от Кодекса на застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се доводи, че фактът на повторността следва да се упоменава и в АУАН, поради което е налице нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност и правната му квалификация е неправилна. Смята, че датата на извършването му е неправилно определена. Позовава се и на чл. 28 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител.

Ответникът - КФН чрез юрк. Г. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че в КФН, управление „Застрахователен надзор” е постъпила жалба с вх. № 91-02- 619 от 18.05.2021 година от Д. Л. А. във връзка с непроизнасяне на ЗД [фирма] по застрахователна полица „Гражданска отговорност” относно увреден автомобил марка „М.”, модел „С. Стар”, рег. [рег.номер на МПС] , по заведена щета № [ЕГН]. От дружеството-жалбоподател са били изискани документи във връзка със заведената щета. След постъпване на изисканата документация свидетелят Ш. установил, че в застрахователното дружество е била заведена претенция относно настъпило застрахователно събитие - ПТП с посочения по-горе автомобил. На 14.12.2020 г. били представени всички документи от потребителя, като на същата дата бил извършен оглед на увредения автомобил, потребителят предоставил данни за банковата си сметка, по която да бъде изплатено обезщетението и е декларирал, че се отказва от извършването на допълнителен оглед на автомобила. След тази дата не са били изисквани други допълнителни доказателства, относими към основанието и размера на претенцията. Въпреки това дружеството-жалбоподател заплатило застрахователното обезщетение в размер на 472,12 лева едва на 21.05.2021 г.

При така зложеанта фактическа обстановка било издадено НП № Р-10-590 от 16.07.2021 г., от заместник-председателя на КФН, с което на основание чл. 644, ал. 2 от КЗ на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Районният съд, за да потвърди НП е приел неговата законосъобразност откъм компетентност на АНО, като при изяснена фактическа обстановка приема, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. Застрахователното дружество не изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ не по-късно от 08.01.2021 г. да се произнесе по предявената претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от същата разпоредба начини, като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането.

Решението на СРС е правилно.

Неоснователни са доводите на касатора за процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на факта на повторност в АУАН.

По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено

в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-515/08.06.2021 г. като в него за дата на нарушението е посочена 09.01.2021 г., от което следва, че е извършено нарушение в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-821/17.09.2017 г., което е влязло в сила на 16.03.2020 г. АНО в издаденото НП е изложил убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Посоченото НП е влязло в сила на 16.03.2020 г. за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Нарушението е едно и също, налице е повторност и АНО правилно е приложил санкционната норма.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно чл. 53, ал.1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.108, ал.1 от КЗ предвижда срок от 15 работни за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок започва да тече от 29.09.2020 г., когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 01.03.2021 г. – извън законоустановения срок.

Не е налице и приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, затова на основание чл.11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Тоест, маловажен случай ще е налице само, ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не водят до извод за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят

по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 63д от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1323 от 14.12.2021 г., постановено по НАХД № 11378/2021 г. на СРС, НО, 99 - ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

